SLADKÝ ŽIVOT

Annie Westová

Setkání s trosečníkem

HARLEQUIN®

Annie Westová

SETKÁNÍ S TROSEČNÍKEM

Překlad

Marie Hajdová

Milá čtenářko,

taky máte pocit, že ten čas utíká pořád rychleji a rychleji? Jediné, co mě s tím trochu smiřuje, je to, že taky jakoby stále „častěji“ přichází jaro. A pro nás, kteří si spolu povídají o knížkách o lásce, je jaro takovou hlavní roční dobou… Obvykle už bývá docela teplo, začínají se objevovat první květiny, vzduch je plný vůní a příslibů…

Samozřejmě, když říkám, že jaro je pro lásku ideální, neznamená to, že bychom ji měli opomíjet v jiných ročních dobách; pro lásku je dobrá příležitost úplně kdykoliv. A když zrovna nemáte tu skutečnou – a já Vám držím palce, aby co nejdříve přišla –, tak aspoň pro tu ze stránek mých knih…

A kam se tento měsíc spolu podíváme? Do Řecka i na Manhattan, do tajemného království, o němž jste se určitě v hodinách zeměpisu neučila, do Indie i na pustý ostrov. Bude to určitě jako každý měsíc skvělá jízda a já věřím, že si ji spolu užijeme!

S láskou
Váš Harlequin

Annie Westová

SETKÁNÍ S TROSEČNÍKEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Consequence Made in Greece

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2021

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9038-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9039-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9040-1 (PDF)

PROLOG

„Vážně se ke mně nechceš přidat?“

Strato přimhouřil oči a stočil pohled k polonahé ženě, koupající se v bazénu na palubě jeho superluxusní jachty. Prsa měla ponořená pod vodou, ale vyčesané blond vlasy měla suché a dokonale upravené.

„Ne, jen pokračuj.“

Kdyby si chtěl zaplavat, skočil by z lodi přímo do moře. Strato bral plavání jako sport, ne jen tak nějaké cachtání v bazénku, který by přeplaval na šest temp.

A kdyby chtěl ženu… To byl ten problém. Právě tuhle nechtěl. Nadšení měla dost, nebo ho aspoň dokázala předstírat, ale něco mu u ní chybělo.

Strato se zamračil. Jemu vždycky něco chybělo. S nečekaným sebeprozřením si uvědomil, že problém je v něm, ne v ní.

Vážným vztahům a hlubokým emocím se vyhýbal od chvíle, kdy pochopil, jak moc jsou takové vztahy nebezpečné. Obklopoval se ženami, které neměly s jeho pravidly žádný problém. Takovými, které si rády užívaly života. Jenomže kvůli tomu byl neustále neklidný a nespokojený.

Právě proto pozval na loď Liv a její kamarádku. Ale místo toho, aby si užíval jejich společnost, se jim

co nejvíc vyhýbal. Jeho předchozí milenky ho aspoň zajímaly.

Koketně naklonila hlavu. „Třeba bych tě mohla namasírovat."

Kdyby ho radši nechala na pokoji. Nestál o to, aby mu svými kostnatými prsty hnětla ramena, což by měla být milostná předehra k sexu. Kdyby potřeboval masáž, na palubě byl i jeho sportovní masér a osobní trenér.

„Možná bys dal přednost něčemu jinému?" zavrněl druhý hlas. Strato se otočil k druhé návštěvnici, která se k nim blížila. Vlnila se v bocích, ramena stažená dozadu, aby vyniklo její štíhlé tělo modelky. Dlouhé vlasy si přehodila přes rameno a koutkem oka sledovala Strata. Na sobě měla jen průhledné plážové šaty, pod nimi byla úplně nahá. Na rtech se jí usadil úsměv, vyzývavý a hladový zároveň.

Strato si byl jistý, že hladoví zejména po jeho bohatství.

Ztěžka si povzdechl. Neměl by být tak nespravedlivý. Má, co chtěl. Neuvažoval jasně. Pozvat Liv a Lene na loď byla chyba, a ne jen proto, že přecenil jejich půvaby.

Dal jim jasně najevo, že půjde jen o zábavu, sex a luxus, žádné závazky. Jenomže obě byly očividně přesvědčené, že se to všechno může změnit, a snažily se ho vehnat do vážného vztahu. Musí tyhle jejich naděje utnout hned.

„Nechtěl by ses k nám přidat?" Lene si okázale svlékla šaty a vstoupila po schůdkách do bazénu. Došla až ke své kamarádce. „Třeba by se ti líbilo se na nás chvíli dívat?" Přejela Liv po nahé kůži od ramen až po stehna.

Strato přímo cítil, jak ho ty dva páry očí hodnotí.

Nepřitahovala je vášeň, ani touha. Tedy kromě touhy ho potěšit, aby je pak na oplátku zahrnul luxusem. Nebo možná z jedné z nich ve slabé chvilce udělal svou oficiální přítelkyni.

Usmál se a sundal si sluneční brýle. Obě ženy se k sobě přitiskly ještě víc a odpověděly mu zářivým a dokonalým úsměvem. Nemohly tušit, že on za svým úsměvem skrýval odpor. Odpor k sobě samému. To si vážně myslel, že plavba s těmihle dvěma modelkami bude zábava? Zábavného na tom nebylo vůbec nic. Věděl, co jsou zač. A totéž věděly i ony o něm. Bohatý, znuděný a známý odmítáním jakéhokoliv vážného vztahu.

„Dámy, je mi to moc líto, ale objevila se jedna nečekaná záležitost." Ať si myslí, že se musí věnovat něčemu důležitému.

„Bohužel musím změnit plány a vy se budete muset ještě dnes vrátit do Atén." Na okamžik se odmlčel. „Můj vrtulník je vám k dispozici, na pevnině na vás bude čekat auto se šoférem a odveze vás, kamkoliv budete potřebovat." Nakonec lehce kývl hlavou. „Děkuji vám za společnost. Bylo to nezapomenutelné."

Odcházel a za sebou slyšel jen tlumené povzdechy. Vstříc mu spěchal jeho schopný a efektivní asistent. „Manoli, zajisti pro každou z nich patřičný dárek jako omluvu."

Strato spatřil malý ostrov několik kilometrů od lodi. Zhluboka se nadechl, nasál čerstvý, slaně vonící vzduch. Pak se v dokonalém oblouku ponořil do zelenavých hlubin a začal plavat.

PRVNÍ KAPITOLA

Strato zamířil přes pláž pokrytou jemným bílým pískem ke skupince stromů. Natáhl se do písku, tam, kde přerostlé větve poskytovaly aspoň trochu stínu.

O něco později uslyšel hluk. Vzhlédl a viděl, že je to jeho vrtulník, který právě vzlétal z heliportu na jachtě. Dámy se zřejmě rozhodly odcestovat okamžitě, aby se co nejdřív poohlédly po nějakém novém sponzorovi.

Strato se zamračil. Co když je stejně povrchní jako jeho nezávazné románky?

Ale nedalo se tomu vyhnout. Nestál o to pouštět si někoho příliš blízko. A stejně se mezi všemi těmi ženami, nenašla žádná, která by ho opravdu zajímala. Stále častěji braly jeho odmítání dlouhodobých závazků jako výzvu. Jenomže Strato Doukas neměl žádnou slabinu. Žádnou skrytou touhu po rodině.

Nikdy se neožení ani nezaloží rodinu. Na lekci, kterou dostal ještě v dětství, nikdy nezapomene. Díky svému otci.

Nehodlal se však utápět v bolestných vzpomínkách. Raději se budě věnovat práci, to byl jeho oblíbený způsob, jak zahnat myšlenky na minulost, na niž by nejraději úplně zapomněl.

Ale ještě než se mohl soustředit na problémy

s asijskou pobočkou, zahlédl malou bílou loď blížící se k ostrůvku.

Strato si povzdechl. Toužil po samotě, ne po skupince turistů. Když se však zadíval pořádně, uviděl jen jednu postavu, v široké košili a s velkým slamákem na hlavě.

Loď konečně dorazila ke břehu. Jen nějaký výletník, co si vyrazil na piknik? Hlavně aby to nebyl nějaký paparazzi.

Postava si sundala slamák. Byla to žena. S tmavými vlasy skoro až do pasu. Strato zaujatě pozvedl obočí. Takové vlasy se jen tak nevidí. Když se neznámá žena sehnula, aby odložila klobouk a košili, všiml si Strato, že má úžasnou pružnou postavu ve tvaru přesýpacích hodin. Ani takovou postavu člověk nevidí každý den, aspoň ne ve společnosti, v jaké se pohybuje on.

Smyslné křivky této ženy přitahovaly jeho oči jako magnet. Strato se pousmál. Nějakou společnost by možná přivítal.

Jenomže žena se nevydala na pláž. Nasadila si plaveckou masku a šnorchl a seskočila z lodi přímo do vody a zamířila dál do míst, kde byla voda hlubší.

Ať už byla ta žena kdokoliv, nehrozilo, že by se utopila. Dělala rychlá, rozhodná tempa a působila ladně, jako někdo, kdo přesně ví, co dělá. Doplavala až k mysu a zmizela mu z dohledu. Což bylo možná dobře. Chtěl být přece sám. Rozptýlení v podobě nějaké neznámé krásky bylo to poslední, co potřeboval. Znovu se natáhl do písku a otočil se zády k mořské hladině.

Cora si ještě víc narazila slamák na hlavu a s pohledem upřeným před sebe se vydala přes skály.

Teprve když pod nohama ucítila jemňounký písek, vzhlédla. Zadívala se ke skupince stromů, kde se pokaždé usadila k obědu.

Tam ve stínu někdo ležel.

Na tenhle maličký ostrov nikdo jiný přece nejezdil, jen v létě se tu občas zastavili nějací turisté z hlavního ostrova. Otočila se a pohledem prozkoumávala vodu. Jedinou lodí široko daleko, kromě malé dřevěné loďky, kterou jí půjčil otec, byla ohromná, elegantní jachta, která se ztrácela v dálce. Taková by se mnohem víc hodila někam do Karibiku než do tohoto zapomenutého koutu Řecka.

Cora se zamračila. V písku byly jediné stopy vedoucí od moře. Lidé, kteří brázdí svět na takových luxusních lodích, přece neuplavou čtyři kilometry jen tak pro zábavu. Ztroskotala snad jeho loď? Nemohl sem dorazit už minulou noc, kdy udeřila ta hrozná bouřka, na to byly stopy v písku příliš čerstvé. Snad nebyl ten, kdo tam ležel, zraněný.

Když přišla blíž, zastavila se. Byl to muž. Ležel na boku, zády k ní. A byl nahý. Jeho kůže měla souměrný tmavě olivový odstín, od širokých, rovných ramen přes záda sužující se směrem k bokům a kulatý zadek až po dlouhé nohy porostlé tmavými chloupky.

Ten muž byl ohromný. Vysoký, svalnatý a vypracovaný. Vypadá tak úžasně i zepředu?

Lehký vánek mu pocuchal tmavé vlasy, ale muž se ani nepohnul. Cora si všimla tmavé skvrny, táhnoucí se mu od ramene až po lopatku. Že by zranění?

Odložila plátěnou tašku a s obavami spěchala k muži. Dýchal vůbec? Naklonila se a ze rtů jí uniklo zasyčení. Šokem a úlevou zároveň. Nebyla to krev, ale nějaká stará jizva. Popálenina nebo–

Svaly se mu pod zlatavou kůží napjaly a muž se

otočil. Ramenem se jí přitom otřel o kotník, až Cora polekaně uskočila.

Velkolepý, to bylo to správné slovo. Jako by celé jeho dokonale tvarované tělo překypovalo energií. A potom si ho prohlédla celého. Srdce se jí divoce rozbušilo. Byl opravdu velkolepý, úplně celý, od hlavy až po paty.

Cora se přinutila soustředit se na jeho obličej. Měl široké čelo, rovné černé obočí a pod ním se ukrývaly zelené oči.

Ten muž vypadal úplně jako Poseidon.

Každý Řek už viděl boha moře, ztělesnění mužské síly a krásy. Kdyby bylo na těch starých legendách o bozích, co se ukázali smrtelníkům, něco pravdy, Poseidon by měl přesně takový pohled. Divoký. Hodnotící. Oči barvy moře, v němž se ještě před chvílí koupala.

Coře vyschlo v ústech. „Jste živý."

„Očekávala jste mrtvolu?"

Mráz jí přeběhl po zádech. Jako by v ní jeho hluboký, pobavený tón hlasu probudil něco skrytého, zapomenutého.

„Ani nevím, co jsem čekala." Možná byla moc dlouho na sluníčku. Když se setkala s jeho pátravýma zelenýma očima, svět okolo se trochu zamlžil.

„Nemáte žádný ručník ani oblečení." Dalo jí velkou práci ovládnout se a nezírat mu přímo do klína. Stačil jeden rychlý pohled, aby poznala, že byl doslova ohromný. Cítila, jak jí do tváří stoupá horkost.

Nakrčil obočí. „Existuje snad nějaké pravidlo, podle kterého bych měl něco z toho mít pořád u sebe?"

„Napadlo mě, jestli jste třeba neměl nehodu."

„Proto jste se nade mnou skláněla? Chtěla jste mi dát dýchání z úst do úst?"

Pohledem přejela jeho rovný nos a ústa, na nichž mu pohrával úsměv. Byla to nádherně tvarovaná ústa, pro muže až příliš krásná. Ostatní jeho rysy, silná čelist i vysoko posazené lícní kosti však byly dokonale mužné. Když se usmíval, na jedné tváři se mu objevil důlek, i když to nebylo to pravé slovo. Důlek byl něco roztomilého, jenže v tomhle úsměvu, v tomhle obličeji, byla zatrpklost, a žádná roztomilost. Jako by ji vyzýval… a důkazem toho byl její zrychlený tep.

Ale Cora nebyla bláhová. Možná z něj sršelo charisma a to jeho sexy mužné tělo… Ale jeho ostrost se jí nelíbila.

Každý Řek, který znal starověké mýty, věděl, že antičtí bohové nebyli laskavé bytosti. Naopak, byli nebezpeční. A takový byl i tento muž. Každá žena z něj musela svým šestým smyslem vycítit nebezpečí. Nešlo o násilí, ale o instinkty panující mezi muži a ženami odpradávna.

V jeho zdánlivě netečném pohledu se blýskala zvědavost. Poznala to, když jí očima sjel k tmavým skvrnám v místech, kde se jí pod džínsovou košilí rýsovala prsa. A jak široce se usmál, když si jeho zájmu všimla. A navíc neudělal vůbec nic, aby zakryl svou nahotu. Prostě tam jen tak ležel, jako by se vystavoval pro její potěšení.

„No nic, zdá se, že jste v pořádku. Půjdu.“ Tohle sice možná bylo jediné stinné místo na ostrově a možná už dávno zmeškala čas na oběd, ale –

„Jak víte, že jsem v pořádku? Nezkontrolovala jste mi tep.“

Strato si ji zkoumavě prohlížel. Takhle mohla vypadat jen skutečná mořská nymfa.

To ona se tu potápěla. Vlasy jí spadaly v dlouhých

vlhkých pramenech po zádech a na obličeji byly stále patrné otlaky od plaveckých brýlí. A krom toho, dokonce ani neforemná košile a dlouhé široké kraťasy nedokázaly plně skrýt její dokonalé tělo.

Už měl příležitost obdivovat její postavu v celé její kráse. A paměť, tu měl Strato skvělou.

Strato zvedl ruku a opřel si ji o čelo. Všiml si, jak mu podezíravě sjela pohledem k jeho zaťatému bicepsu.

Dobrá, chtěl tím pohybem přitáhnou její pozornost ke svým svalům. Jenomže mu neuniklo, jak se jí úžasem rozšířily oči, když pohledem zavadila o jeho penis. Nebylo to poprvé. Takhle se na něj ženy dívaly až příliš často. Jenomže než ji zastavil, byla už skoro na odchodu.

Tahle žena byla nepochybně jiná než všechny ostatní. Krom toho prvního letmého pohledu se mu celou dobu dívala přímo do obličeji. Popravdě řečeno, Strata to trochu štvalo. Téměř zklamalo. Ale vždyť přece právě poslal domů dvě ženy, které si s ním chtěly užít luxusní plavbu a sex. Tak proč najednou tak stojí o pozornost jiné ženy?

Nemohl dopustit, aby ho tak krásná žena prostě ignorovala. A potom – byl už vším tak znuděný, že závan něčeho nového v sobě nesl spoustu přitažlivosti, o jiných partiích ani nemluvě. Ale ani jedno z toho o jeho charakteru moc dobrého neříkalo. Jenomže nikdo jiný by si vůbec nedovolil říct o něm něco takového. Protože měl takové jmění.

V duchu připsal na svůj seznam špatných vlastností i cynismus.

„Jste v pořádku? Neuhodil jste se do hlavy?“

Strato si uvědomil, že se drží za čelo, což mohlo působit, jako že ho bolí hlava.

Setinu vteřiny zvažoval, že bude lhát. Ale vždycky

dával přednost pravdě, byť by byla sebekrutější. Sám věděl nejlépe, jak nebezpečné je se před pravdou skrývat. Takže jen mlčky semkl rty. Odpověděla mu pozdviženým obočím.

Strato si překvapeně uvědomil, jak se v hrudi rozlévá teplo. Teplo, které nemělo nic společného s chtíčem. Prostě ho hřálo vědomí, že o něj má nějaká neznámá žena obavy.

Prsty si neklidně pročísl vlasy a líně se usmál. Odmítal se tím podivným pocitem, který v něm její laskavost vzbudila, dál zabývat. Až příliš se to podobalo slabosti. „Ne, nejsem zraněný. Vypadám tak?“

„To se mi vážně ulevilo, že jste v pořádku.“ Ochraptělý tón jejího hlasu potěšil Stratovo libido.

Jsi povrchní, Doukasi. Naprosto povrchní.

Nezdálo se, že by byla uvolněná. Strato si nemohl nevšimnout, jak se jí pod košilí rýsují naběhlé bradavky. Jaké by to bylo potěžkat její plná ňadra v dlaních? Byla by stejně tak úchvatná, jako vypadají?

Ale ačkoliv byl Strato povrchní, dokázal být k sobě taky naprosto upřímný. Takže začal uvažovat, proč ho její zájem o něj tak těší. Bylo to něco, na co se mohl zaměřit a nemyslet tak na prázdnotu, která se v něm začala rozprostírat?

Když se znovu otáčela k odchodu, slyšel sám sebe, jak říká: „Asi u sebe nemáte něco k pití? Mám strašnou žízeň.“

Zastavila se. „Nemáte u sebe žádnou vodu? Jak jste tu dlouho?“

Pokrčil rameny. „Několik hodin. Zhruba.“

„Zhruba? Vy nevíte, jak dlouho tady jste? Máte s sebou vůbec něco?“

V jejím hlase se mísil zájem s lehkou výčitkou. Strato si ji na okamžik v duchu představoval oblečenou

jako upjatou učitelku. Což nebylo něco, co by si představoval často. Raději by ji znovu viděl v plavkách. Nebo nahou.

„Nemám s sebou vůbec nic."

Vážně měl žízeň. Už dávno se měl vrátit na loď. Posádce řekl, že chce být sám, proto ho nikdo hledat nebude.

To jsi trochu nedomyslel, Doukasi.

Svou odpovědí si vysloužil další zamračený pohled.

„To je vážně hloupý nápad, zůstat tu jen tak, bez zásob."

Fascinovaně přikývl. Kázání už nedostal snad celou věčnost. Naposledy snad od tety, která se o něj strachovala až do konce. Jako by její obavy dokázaly změnit nevyhnutelné a udělat z něj někoho jiného, někoho ne tak –

„Možná ještě parné léto úplně nezačalo, ale stejně vám hrozí dehydratace. Obzvlášť jestli jste tu sám." Jeho nymfa se odmlčela a zahleděla se mu přes rameno, jako by čekala, že se za ním ještě někdo objeví. „Jste tu sám?"

„Ano. Ale vyzvednou mě při západu slunce." Taková byla domluva s posádkou.

Nesouhlasně semkla rty do úzké čárky. Plátěná taška jí sklouzla z ramene. „To je vážně naprostá šílené. Vždyť by se do té doby mohlo stát cokoliv."

Pohledem sjížděl od širokých úst, jako stvořených k líbání, teď ale přísně stažených, přes hladké tmavé vlasy, které jí spadaly přes ramena až k pasu. Přejel očima přes obliny prsou až k těm příšerným šortkám, které zbytečně rozšiřovaly její boky, a ke štíhlým, dokonalým nohám.

Ach ano, do té doby by se mohlo stát cokoliv.